

„Духово дете“, Соња Хартнет

Ово је једна врло необична књига, бајковита, нестварна, а опет са веома једноставном поруком - *како бити срећан у животу*.

Кроз лик Матилде проживљавамо детињство, младост, зрело доба и старост. Свака етапа је прича за себе, а опет све оне чине целину богату искуством, радостима, тугом...

Меди ме је очарала својом једноставношћу и доследношћу. Као дете знала је шта хоће, држала се чврсто својих идеја и *гурала* напред. И поред великог материјалног богатства, увек је сматрала да су морски орлови најлепши на свету.

Родитељи је баш и нису разумели, мајка је желела да је богато уда, отац јој је обезбедио школовање, путовање по свету, али Меди је волела природу, слободу, ширину... Одабрала је свој пут, веровала је у љубав, неостварену и забрањену, борила се за њу. У Перцету је видела све најбоље особине, покушала је да се прилагоди њему, али је он свој мир нашао далеко од ње.

Тешко се носила са разочарањем, али је из свега излазила јача. Ветар Зафир јој је дао савет: „Ти не подносиш мир или непроменљивост. Знаш да живот служи за кретање, не за стајање. Немој да губиш време желећи оно што не можеш да добијеш“. То су тренуци када у животу направимо пресек и променимо се из корена. Добијемо неку снагу и ветар у леђа и кренемо сигурним корацима напред, Меди је заборавила кућу у дивљини и постала прво болничарка, а онда успешан лекар. Стидела се сама себе у импровизованој болници где је помагала рањеним војницима - људима који су успевали да се смеју, иако су страшно патили. Ти људи су изгубили много, али су сачували ведрину, доброту, веру. Помагала је свима колико је могла, чак је и отац искористио своје везе да организује добротворне приредба јер је знао да ће тако усрећити Меди.

Научила је да лечи вид људима - „тамо где није могла да дарује вид, покушала је да дарује снагу: претвори тугу у радост“.

На крају животног пута Меди је постала Матилда и нашла је задовољство у малим стварима: сакупљала је занимљиве предмете, узимала часове фотографије и сликања, давала је добротворне прилоге, читала је књиге, чепркала по башти - „Стајала је на врху планине и гледала унатраг на стазу којом је прошла и била задовољна оним што је видела“.

Живот је кратак и потрудићу се да га проживим на прави начин. Није лако увек изабрати прави пут, али треба слушати своје срце и поштовати осећања других и нећемо много лутати.

Александра Јанковић VIII-2
ОШ „НХ Сениша Николајевић“

Александра Јанковић VIII-2
ОШ „НХ Сениша Николајевић“

Име наставника
Број телефона
Маил адреса

2